

146

1471-1477

X. A bűcsűk

1471 A bűcsűk tanítása és gyakorlata az Egyházban szorosan összefügg a bűnbánat szentségének hatásaival.

MI A BŰCSŰ?

"A bűcsű Isten színe előtt a már megbocsátott bűnökért járó, ideigtartó büntetések elengedése, melyet a keresztény hívő, aki megfelelően fölkészült és teljesítette a kiszabott föltételeket, elnyer az Egyház segítségével, amely mint a megváltás szolgálója Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli és abban részesít."

"A bűcsű részleges vagy teljes, attól függően, hogy a bűnökért járó ideigtartó büntetéstől részlegesen vagy teljesen szabadít-e meg." "Minden hívő nyerhet bűcsűkat (...) önmaga számára vagy az elhunytak javára."

A BŰNÖK BÜNTETÉSE

1472 Hogy az Egyház e tanítását és gyakorlatát megérthessük, tudnunk kell, hogy a bűnnek kettős következménye van. A súlyos bűn megfoszt az Istennel fönnálló közösségtől és ezért alkalmatlanná tesz az örök életre, és az ettől való megfosztottság "az örök büntetés". Másrészt minden bűn, még a legkisebb is, a teremtményekhez való rendetlen ragaszkodással jár, ami szükségessé teszi a tisztulást, akár itt a földön, akár a halál után, az úgynevezett purgatóriumban (tisztítóút, tisztítóhely). E tisztulás szabadít meg attól, amit "ideigtartó büntetésnek" nevezünk. E kétféle büntetést nem szabad valamiféle bosszúnak tartani, mellyel Isten az embert kívülről sújtja, hanem nagyon is a bűn természetéből származó valóságként kell fölfogni. Egy lángoló szeretetből fakadó megtérés létrehozhatja a bűnös teljes megtisztulását, úgyhogy semmi büntetés nem marad fönn.

1473 A bűn megbocsátása és az Istennel fönnálló közösség helyreállítása magával hozza a bűn örök büntetéseiének elengedését. Az ideigtartó büntetések azonban megmaradnak. A keresztény embernek mindenfajta szenvedést és megpróbáltatást türelemmel viselve, és amikor eljön a nap, a halált derűs lélekkel fogadva, törekednie kell arra, hogy a bűn ezen ideigtartó büntetéseit kegyelemnek tekintse; az irgalmasság és szeretet cselekedetei, az imádság és a különböző vezeklési gyakorlatok által igyekeznie kell, hogy teljesen levesse magáról a "régi embert" és magára öltse az "új embert".

A SZENTEK KÖZÖSSÉGÉBEN

1474 A keresztény ember, aki törekszik arra, hogy megtisztuljon bűneitől és Isten kegyelme segítségével megszentelődjék, nincs egyedül. "Isten valamennyi gyermekének élete Krisztusban és Krisztus által minden más keresztény testvér életével Krisztus misztikus Testének természetfölötti egységében, mint egy misztikus személyben, csodálatosan egybekapcsolódik."

1475 A szentek közösségében "a hívők között - akár már otthon vannak a mennyei hazában, akár a tisztulás helyén szenvednek, akár még a földi zarándokúton vannak - valójában a szeretet és az összes lelki javak bőséges cseréjének maradandó köteléke áll fenn". E csodálatos cserében az egyik

életszentsége javára van a többieknek, mégpedig fokozottabban, mint ahogy egynek bűne ártani tudott a többieknek. Így a szentek közösségének segítségnyújtása lehetővé teszi a bűnbánó bűnös számára, hogy büntetéseitől gyorsabban és hatékonyabban tisztuljon.

1476 A szentek közösségének e lelki javait az Egyház kincstárának is nevezzük. E kincstár "nem az anyagi javak módján évszázadokon át összegyűlt javak halmaza. Sokkal inkább az a végtelen és kimeríthetetlen érték, mellyel a mi Urunk Krisztus érdemei és engesztelése bírnak Isten színe előtt, melyeket Ő följánlott, hogy az egész emberiséget megszabadítsa a bűntől és eljuttassa az Atyával való közösségbe. Az Egyház kincstára maga Krisztus, a Megváltó, amennyiben Őbenne megváltó művének elégtételei és érdemei megvannak és érvényesek."

1477 "Ezenkívül e kincshez tartozik az a valóban mérhetetlen, megszámlálhatatlan, kimeríthetetlen és mindig új érték is, amellyel Isten színe előtt a Boldogságos Szűz Mária és az összes szentek jócselekedetei és imádságai rendelkeznek. Ők követték Krisztust, az Urat az Ő kegyelmével, megszentelődtek, és véghezvitték az Atyától rájuk bízott művet. Megvalósították saját üdvösségüket, és ezáltal a Misztikus Test egységében hozzájárultak testvéreik üdvösségéhez is." nem megy ítéletre" (Jn 5,24).